LIBRIS We know books

Craig T. Bouchard

Jocurile Nataliei

Trilogia *Pânza destinului*
Cartea I

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

carusel
books
București, 2022

LIBRIS | We know books

28 decembrie 2014

O seară în București

Ajuns în acest punct al vieții mele, nu mai găsesc nicio plăcere să mă îmbrac elegant. Abia dacă o mai fac, când și când. Dar acum port un costum în dungi de culoare albastru-închis, iar pe deget am inelul meu preferat din onix negru. Destinația este Hotelul Epoque, o clădire de cinci etaje din centrul Bucureștiului. Recent construit, nu se află în starea de degradare pe care o au hotelurile mai vechi din oraș. Aici mă cazez de fiecare dată când vin în București.

Curtea hotelului este circulară și are un pavaj impresionant. În mod ciudat, în fața clădirii nu există niciun trotuar intens circulat. Paza este strictă și nimeni nu intră neinvitat.

Parcurg agale curtea circulară și intru în hotel.

Oaspeții de aici sunt, de obicei, fie români bogați, fie expați. E un loc elegant, un loc care trebuie văzut și în care trebuie să fii văzut. În barul hotelului se află multe românce tinere și frumoase care speră să-și găsească evadarea spre lumea occidentală. Se pare că social media creează un anumit gen de așteptări în această parte a lumii.

Nu voi sta decât o noapte aici. Fără bagaje, fără servietă, fără armă. Am o singură întâlnire, programată pentru mâine dimineață la ora 9:00, care va dura fix douăzeci de minute. Un interval generos având în vedere că urmează să mă întâlnesc cu președintele României. Acum sper că

LIBRIS We know books

înțelegi de ce sunt îmbrăcat la costum. După întâlnire mă voi întoarce acasă pe calea aerului, ca să zic așa.

Managerul hotelului îmi prezintă un apartament aflat la primul etaj. Are două camere impozante și un pat *king size*. Pe perete, deasupra patului, atârnă o lucrare de artă modernă, care abundă în culoare; înfățișează o femeie goală aflată în fața unei oglinzi. Nu mă dau în vânt după arta modernă, dar îmi place acest tablou. Mă simt în largul meu aici.

Pe balcon se află o măsuță și două scaune. La câteva străzi depărtare văd un parc liniștit, plin cu copaci. *O potențială rută de refugiu.*

Asfințitul este momentul meu preferat al zilei. Soarele apune, iar sunetele acestui oraș de modă veche sunt ca o muzică. Bucureștiul în toată splendoarea lui.

Gândul îmi zboară la vechiul meu prieten, proaspăt ales președinte al României. E ca un ursuleț de pluș: înalt, chipeș, amuzant, inteligent și cu instincte bune. Eram niște puști, studenți la facultate, când ne-am cunoscut într-un bar din Berlin. Se întâmpla la sfârșitul anilor '80, înainte de căderea Zidului. Numitorul nostru comun era fizica cuantică. Am stat la bar și am discutat ideile mele despre proiecția astrală și teleportare. Discuția s-a încins. El credea că vreau să neg legile sacre ale fizicii și energiei. Dar lucrul acesta era complet neadevărat. Îmi amintesc precis momentul în care a înțeles-o. Privirea i s-a aprins. Și-a dat seama că eram pe cale să câștig dezbaterea. Și-a recunoscut, cu jumătate de gură, înfrângerea. El a plătit consumația în seara aceea. Câștigasem, iar asta se întâmpla înainte ca fizica cuantică să fie ceva *cool*.

Am devenit prieteni apropiați și am petrecut multe seri bând bere germană și discutând subiecte precum posibilitatea universurilor paralele. Mai târziu, viața ne-a dus în direcții diferite. Eu am devenit spion, iar el

LIBRIS We know books

politician. Se spune că ne putem considera norocoși dacă de-a lungul vieții vom aduna măcar cinci prieteni în care să avem încredere cu adevărat. El este un astfel de prieten pentru mine.

Mâine, după ce mă supun umil percheziției corporale obligatorii, vom putea să ne îmbrățișăm, iar eu îl voi felicita pentru faptul că a ajuns la conducerea unei țări. Cine ar fi crezut? Dar, și mai important decât atât, îl voi întreba de sănătate și despre frumoasa lui soție. El îmi va răspunde la întrebări, dar nu mi le va întoarce, pentru că știe că am pierdut o persoană pe care am iubit-o foarte mult. O persoană pe care el o cunoscuse destul de bine.

În schimb, va zâmbi și mă va întreba cum am călătorit până aici, știind foarte bine că nu există nicio dovadă a intrării mele în țară. Îi voi spune că „am venit pe jos". Asta îl va face să ridice o sprânceană și să zâmbească, apoi va clătina din cap și mă va ruga din nou să-l învăț tehnica teleportării. Îi voi reaminti că el este cel care îmi datorează mie o favoare, nu eu lui, apoi ne vom îmbrățișa. Cele douăzeci de minute alocate mie vor lua sfârșit, iar călătoria până aici se va dovedi a fi una fructuoasă.

Îmi dau jos haina și blestemata de cravată. Cobor la parter să beau o bere și să îi observ pe oaspeții hotelului.

Când ajung la bar, văd oameni frumoși, plini de energie. Mă trântesc pe un scaun aflat la capătul tejghelei, undeva în afara tumultului din încăpere. De obicei nu mă angajez în conversații de complezență decât dacă am nevoie de vreo informație. E o chestiune de disciplină care mă ajută să rămân în viață.

Trec câteva minute și îmi dau brusc seama că ar trebui să mai fac excepții de la regulă.

În încăpere intră o brunetă înaltă, îmbrăcată cu o jachetă neagră. Pe sub cămașa albă de mătase intuiesc contururile unui corp spectaculos. Are picioare lungi, pe care fusta

LIBRIS | We know books

neagră și scurtă de pe ea nu le ascunde în totalitate. Pantofii de firmă și rujul roșu de pe buze pun capac la toate. *E de nota 10.*

Fata pășește învăluită de un nor de sex-appeal. Toate privirile sunt ațintite spre ea. Vreau să spun ceva, dar timiditatea mă împiedică, chiar și atunci când se așază lângă mine. Desigur, nici nu mă observă. Sunt cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât ea.

Un tip cu aspect de rus, îmbrăcat într-un costum scump, de firmă, îl cheamă pe chelner și îl roagă să-i ducă brunetei ceva de băut; apoi se apropie cu îndrăzneală de ea și începe o conversație. *Bleah!* Ea stă cu spatele la mine, iar eu pot să văd privirea lui flămândă.

Tipul o întreabă cu ce se ocupă, iar ea îi răspunde într-o rusă perfectă: „Sunt fiziciană". *Măi să fie!*

Rusul îi întinde cheia de la camera lui. Ea refuză politicos și îi oferă cheia de la camera ei. *Poftim? N-are cum să fie atât de simplu. Ceva nu se potrivește aici.* Frumoasa părăsește barul cu aerul unui supermodel care părăsește pe podium, iar eu îmi spun: *A fost plăcut să o privesc.* E aproape ora 22:00. Resimt diferența de fus orar, așa că îmi termin halba de Timișoreana, plătesc nota și mă îndrept spre camera mea. O ocazie ratată.

Timpul trece, iar eu nu reușesc să adorm. Mă gândesc la fată și la rus. Îmbrăcat doar în lenjeria de corp, ies pe balcon și deschid o sticlă de vin roșu lăsată de personalul hotelului pe noptieră. Îmi place să stau singur sub cerul înstelat, să meditez și să ascult zgomotele orașului. Undeva, în depărtare, văd faruri de mașină mișunând prin labirintul orașului. Apoi un punctuleț de un roșu-aprins îmi captează atenția. Înclin capul și mă concentrez în direcția lui. Îmi dau seama că mă uit la ținta laser a unei puști cu lunetă aflată la o distanță de câteva sute de metri. Sper că nu eu sunt ținta!

Totul se petrece cu repeziciune. Glonțul perturbă

EBRIS www.ebris.ro

densitatea aerului, ceea ce îmi dă posibilitatea să-l văd venind. Nu bate vântul, astfel încât traiectoria lui nu este afectată. Glonțul lovește un punct aflat chiar deasupra balconului meu. Aud un sunet ca de cuțit înfipt într-un pepene.

Se pare că lunetistul își cunoaște bine meseria. Nu eu sunt ținta, ci altcineva, aflat deasupra mea. Mă întorc repede în cameră, închid ușa, trag draperiile, apoi mă duc în dormitor, unde sting toate luminile și termin sticla de Băbească Neagră.

Surprinzător, nu se întâmplă nimic. Dar absolut nimic. *Se pare că Bucureștiul seamănă puțin cu Vestul Sălbatic de odinioară. Orice este posibil aici.*

Câteva ore mai târziu, aflat încă sub efectul adrenalinei, iau un somnifer. Mai e puțin și se face ora 9:00, iar eu chiar trebuie să dorm. Așadar, cum să descriu evenimentul ciudat care urmează?

Ei bine, visez.

De ce ar fi acesta un eveniment neobișnuit?, mă vei întreba. Pentru că eu visez rareori. Nopțile mele sunt foarte liniștite și plictisitoare. Dar Dumnezeu mi-a dat alte lucruri drept compensație. Am capacitatea de a intra în visul altcuiva dacă sunt invitat, și o pot face cu foarte multă îndemânare.

În visul acesta o văd pe fata de la bar, iar ea mă observă la rândul ei. Cu un zâmbet strălucitor și nimic altceva care să-i acopere trupul, îmi întinde mâna dreaptă – cu unghii lungi date cu ojă neagră –, iar eu o apuc de mână. Arată spectaculos, îmi dă fiori, dar visul se termină aici. Asta a fost tot. Un eveniment remarcabil pentru mine. Acum mă întreb dacă m-a invitat în visul ei. Altă ocazie ratată.

La 8:40 aud o bătaie surdă în ușă. Deschid și văd trei agenți din Serviciile Secrete românești care mă vor escorta până la biroul președintelui. Coborâm cu liftul un nivel, apoi ieșim în nebunia din hol. Sunt polițiști peste tot, iar

intrarea în hotel este împrejmuită de forțele de ordine. Las cheia la recepție și părăsesc hotelul împreună cu noii mei prieteni.

LIBRIS We know books

LIBRIS | We know books

Cinci ani mai târziu

Școala

Un zid de cărămidă înalt cât o clădire cu etaj se întinde la cincizeci de metri în stânga și în dreapta mea. Zidul este întrerupt de o poartă impunătoare din metal ruginit, prin care nu poate intra decât un singur vehicul. În dimineața asta, poarta este închisă. Mă uit la zidul de cărămidă și deslușesc un cuvânt sculptat în el chiar deasupra ușii. Nu cunosc limba română, dar bănuiesc că scrie „Școala". Dar asta nu are cum să fie o școală. Locul e ca o fortăreață.

La cincisprezece metri deasupra mea se află un observator de pază. Ridic privirea spre amenințarea proiectată pe fundalul cerului și strig:

— Hei! E cineva acolo?

Salutul meu neașteptat creează o vânzoleală care se încheie cu trei puști îndreptate cu stângăcie spre mine. *Mă îndoiesc că vreunul dintre netoții ăștia ar fi capabil să mă nimerească.* Unul dintre paznicii din observator vorbește o engleză stricată. Rearanjez în minte noianul de cuvinte și expresii greșit pronunțate, obținând ceva ce seamănă cu: „Aceasta este o unitate militară, iar tu te afli pe teritoriu interzis. Ridică mâinile, spune-ți numele și motivul pentru care te afli aici!" Pare furios. Răcanilor din România nu le place să-și asume riscurile meseriei.

Îi întind un plic pe care este scris numele meu cu litere

aurii. Sperând că înțelege engleza mai bine decât o vorbește, îi spun:

— Eu sunt generalul Crew Thomas. Sunt un american invitat de domnul Helsing, directorul SRI, la o ședință care va avea loc mâine. Ziua sosirii mele este astăzi, așa că iată-mă!

Tipii se reped spre telefon. După câteva minute de discuții zgomotoase, poarta se deschide.

În zeci de ani de existență a „școlii", acum este prima oară când un american intră pe poarta ei. Înăuntru, directorul Helsing, tot numai o scuză, alături de câțiva membri ai staffului său, mă salută. Unul dintre membrii staffului, o femeie, vorbește o engleză aproape perfectă.

— Bună dimineața, domnule general Thomas! Bine ați venit în școală! Fiți amabil, ne puteți spune cum ați ajuns aici?

Tânăra domnișoară ofițer este superbă: păr șaten, ochi căprui, siluetă desăvârșită, perfect sculptată, posesoarea unui corp care atrage toate privirile. E imposibil să o uiți. Ea este fata pe care o văzusem la bar și în vis, cu cinci ani în urmă. De data asta, are uniforma pe ea. Dar tot uimitoare rămâne.

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră? zic eu, încercând să par nonșalant.

* * *

— Domnule general Thomas, sunt Natalia Net, ofițer SRI.

Stând în fața mea, cu picioarele depărtate și cu brațele lăsate să atârne relaxat pe lângă corp, generalul îmi face o primă impresie foarte bună. E sigur pe sine, suplu, are ochi căprui și mâini mari, puternice. Îmi plac mâinile mari.

Nu poartă niciun inel pe mâna stângă. Privirea îmi sare

LIBRIS We know books

către mâna lui dreaptă. Îi studiez degetele pe rând, până ajung la inelar; pe el are un inel din onix negru cu un mic diamant încrustat pe suprafață. Simt cum mi se strânge pieptul. Am mai văzut inelul acesta într-un vis. Mă mai uit o dată la inel, apoi îmi pironesc privirea într-a sa. În ochii lui văd un soi de tristețe permanentă și nobilă.

— Ce rol aveți aici, domnișoară ofițer Net? mă întreabă el.

Sunt emoționată, dar încerc să nu las să se observe.

— Am venit din București. Vorbesc engleza mai bine decât majoritatea celor de aici, așa că mi-au cerut ajutorul.

— Aha. Mulțumesc pentru ajutor! Și, ca să-ți răspund la întrebare, am venit pe jos până aici.

Știu că minte. Râd, clatin din cap și traduc spusele lui către chipurile înmărmurite ale celorlalți. Nimeni nu vine pe jos până aici.